

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.046/2014/4. szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a dr. Marján István ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szilvágyi Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Budapest Környéki Törvényszéken 7.G.40.111/2012. számon folyt perében, a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.070/2013/5. számú ítélete ellen a felperes által 14. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 635.000 (hatszázharmincötezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy az államnak felhívásra fizessen meg 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) Ft le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

*A felperes és másik három gazdasági társaság, mint franchise átvevők és az alperes, mint franchise rendszergazda 2011. március 9-én megállapodást kötöttek egymással. Ebben "előzmények" megnevezéssel rögzítették, hogy közöttük és a **B.** Kft, mint franchise átadó között franchise szerződések voltak hatályban, melyeket megszüntettek, de a feleket ebből eredően elszámolási kötelezettség terheli, a megállapodás megkötésére az elszámolás lezárásaként kerül sor.*

Az 1.1. pont szerint a franchise átvevők 2011. február 28. napjával lejárt szállítói tartozásait a megállapodás 1. számú mellékletét képező tételes kimutatás tartalmazta. A franchise szerződések értelmében a rendszergazdának és a franchise átvevőnek kezesi

felelőssége áll fenn a szállítók felé a franchise átvevők tartozásaiért.

A 2. pont tartalmazta a franchise átvevők rendszergazdával és franchise átadóval szembeni másodlagos kondíciók jogcímén fennálló követeléseit. Az itt írtak szerint a franchise átvevők követeléseit a rendszergazda és az átadó is vitatta, az egyeztetések nem vezettek eredményre.

A 4.1. pont úgy rendelkezett, hogy "a rendszergazda a franchise szerződésből fakadó kezesi felelőssége okán franchise átvevő 1. sz. mellékletben felsorolt szállítói tartozásaiból jelen okirat aláírásával arányban átvállalja bruttó 405.000.000 Ft, azaz négyszázötmillió forint összegű tartozás kiegyenlítését. Rendszergazda jelen megállapodás aláírását követő 15 napon belül tájékoztatja franchise átvevőket, hogy a mellékletben felsorolt szállítók közül kinek a követelését, milyen összegben elégíti ki. Kötelezi magát arra, hogy a tartozásátvállalásról a szállítókat tájékoztatja és beszerzi ezen jogügylethez történő hozzájárulásukat, valamint nyilatkozatukat, hogy az átvállalt tartozások vonatkozásában franchise átvevőkkel szembeni követelésük milyen összegben került kiegyenlítésre. A szállítók hozzájárulásának hiányában rendszergazda köteles franchise átvevőket olyan helyzetbe hozni, hogy tartozásukat jelen pontban írt összeg erejéig szállítók felé teljesíthessék."

Az 5.1. pont szerint a "franchise átvevők a rendszergazdával szembeni, másodlagos kondíciók jogcímén fennálló követeléséről jelen okirat aláírásával visszavonhatatlanul lemondanak. Ugyancsak visszavonhatatlanul lemondanak ezen okirat aláírásával a rendszergazda javára a **B. Kft.**, mint franchise átadóval szemben, másodlagos kondíciók jogcímén fennálló követelésükről is."

A 7.1. pont úgy rendelkezik, hogy a felek a jelen megállapodásban foglaltak teljesítését követően az "előzményekben" írt jogügylettekkel és jogviszonnyal kapcsolatban egymással mindenre kiterjedően elszámoltak. A 7.2. pont tartalmazta, hogy a rendszergazda ezen okirat aláírásával kötelezi magát arra, hogy a szállítókkal szembeni elszámolást jelen megállapodás aláírását követő 60 napon belül tételesen elvégzi, melynek eredményéről a franchise átvevőket az elszámolásról készült dokumentumok megküldésével, annak megtörténtét követő 5 munkanapon belül tájékoztatja. A rendszergazda kötelezte magát arra, hogy amennyiben az elszámolás során a jelen okirat 4.1. pontjában írt tartozások átvállalásához kiadott szállítói hozzájáruló nyilatkozatok bruttó összege az e pontban átvállalt 405.000.000 Ft összegű tartozásokhoz képest kevesebb, úgy a különbözetet a rendszergazda az elszámolást követő 15 napon belül közvetlenül megfizeti a hozzájárulást megtagadó szállítónak.

A felperes jogi képviselője a 2011. május 12-én kelt, alperesnek írt levelében kifogásolta, hogy az alperes a megállapodásban vállalt határidőket nem tartotta be. 2011. május 16-án felhívta a

megállapodásban foglaltak teljesítésére, majd május 18-án - az alperestől kapott tájékoztatásra utalva - közölte, hogy az esetleges folyószámla egyeztetések megtörténte vagy elmaradása irreleváns, ezért az alperes késedelme a felperesnek nem róható fel, s úgy nyilatkozott, hogy bízik a megállapodásban foglaltak teljesítésében.

2011. május 20-án a felperes és a megállapodást franchise átvevőként aláíró másik három gazdasági társaság rögzítették, hogy az alperes által vállalt határidők eredménytelenül elteltek, az alperes megszegte a 4.1. pontban foglalt kötelezettségeit, ezért a franchise átvevőket köteles olyan helyzetbe hozni, hogy a szállítók felé fennálló 405.000.000 Ft összegű tartozásukat teljesíthessék. Mindezekre tekintettel megállapodtak, hogy az összeget, mint az alperessel szembeni "elismert követelést", egymás között megosztják a franchise szerződések alapján fennálló 2009. és 2010. évi bónuszkövetelések arányában, és azt könyveikben ennek megfelelően tartják nyilván az alperessel szembeni követelésként. A megállapodás alapján a felperesnek az alperessel szemben fennálló követelésből járó összeg 82.539.000 Ft.

A felperes 2011. július 14-én felszámolás alá került, felszámolóként a bíróság a **C. Zrt-t** rendelte ki.

A felszámoló 2011. október 5-én kézbesített levelében felhívta az alperest a 82.539.000 Ft megfizetésére, melyet az alperes 2011. október 10-én kelt válaszlevelében megtagadott. Vitatta, hogy a megállapodás alapján fizetési kötelezettsége állna fenn a felperessel szemben. 2011. december 12-én az alperes tájékoztatta a felperest, hogy a megállapodás alapján az elszámolás 2011. november végére lezárult. A késedelem okaként azt jelölte meg, hogy a felperes által rendelkezésre bocsátott adatok sem az alperes, sem a szállítók nyilatkozataival nem egyeztek, ezért a szállítói követelés tételes egyeztetése vált szükségessé. Közölte azt is, hogy a felperes helyett - a levélhez mellékelte tételes kimutatásban foglaltak szerint - 116.553.845 Ft összegű szállítói követelést egyenlített ki.

A felperes 2012. március 26-án előterjesztett keresetében az alperest szerződésszegésből eredő kár megfizetése címén 82.539.000 Ft és ennek 2011. március 25-től a Ptk. 301/A.§-a szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 300.§ (1) bekezdésére, 313.§-ára, 318.§-ára, és 339.§-ára utalva.

Hangsúlyozta, hogy az alperes a tartozást ellenérték fejében vállalta át, a tartozásátvállalás ellenértékeként a megállapodás 5.1. pontjában a franchise átvevők lemondtak az alperessel szemben fennálló követeléseikről.

Az alperes nem tett eleget a szerződésben vállalt kötelezettségének,

- nem közölte a 4.1. pontban megjelölt határidőn belül, hogy mely szállítói tartozásokat egyenlíti ki,
- nem szerezte be a szállítók hozzájáruló nyilatkozatait a tartozásátvállaláshoz,
- nem tett eleget a 7.2. pontban meghatározott határidőn belül elszámolási kötelezettségének.

Az alperes a felszámolás kezdő időpontjáig nem szerezte be a tartozásátvállalással érintett szállítók hozzájáruló nyilatkozatát, illetve nem elégítette ki a szállítók követelését. A szállítói hozzájáruló nyilatkozatok hiánya a tartozásátvállalási szerződés érvényességét nem érinti, ugyanakkor azt eredményezi, hogy a tartozásátvállalási megállapodás szerinti szállítói tartozások a felperes felszámolás alá kerülése időpontjáig nem szálltak át az alperesre, így azok kötelezettje a felszámolás kezdő időpontjában is változatlanul a felperes volt, e kötelezettségek a felperes felszámolás körébe tartozó vagyonába kerültek. A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 4.§-ában, 34.§ (2) bekezdésében, 38.§ (3) bekezdésében foglaltak alapján a felszámolás alatt álló adóssal szembeni követelések az adós vagyonából, a Cstv. szabályai alapján, a felszámolás keretében elégíthetők ki. Ebből következően a felszámolás kezdő időpontja után a felperessel szemben fennálló szállítói követelések közvetlen alperes általi kielégítésére nincs jogszabályi lehetőség, az alperes a felszámolás kezdő időpontja után már nem teljesíthetett a szállítók követeléseinek közvetlen kielégítésével, csak a felperesre eső összeg felperes részére történő megfizetésével hozhatja a felperest abba a helyzetbe, hogy a felszámolási vagyonból a tartozásátvállalással érintett szállítói tartozásokat kiegyenlíthesse. Az alperesnek csak azon szállítói követeléseknek megfelelő összeget nem kell megfizetnie, amely szállítói követeléseket a felszámolás kezdő időpontja előtt a tartozásátvállalás alapján kielégített.

Az alperes által becsatolt szállítói nyilatkozatokat nem fogadta el, vitatta, hogy a nyilatkozatokat tett szállítókkal szemben a felszámolás kezdő időpontja előtt hatályosult volna a tartozásátvállalás. A felszámolás kezdő időpontja után tett nyilatkozatoknak a követelése elbírálása szempontjából nincs jelentősége.

Indítványozta igazságügyi könyvszakértő kirendelését annak megállapítására, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az alperes részéről milyen szállítói tartozások kiegyenlítésére került sor.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Vitatta, hogy a tartozásátvállalás alapján a felperessel szemben fizetési kötelezettség terhelné. Védekezése szerint 2011. márciusában megkereste a kiválasztott szállítókat és kérte hozzájárulásukat a tartozás átvállalásához. A felperes vonatkozásában összesen

88.299.529 Ft összegű tartozás átvállalásához járultak hozzá a szállítók, melyet az alperes kiegyenlített.

A szállítók által tett, csatolt nyilatkozatok szerint az alperes 2011. márciusában tájékoztatta őket a tartozás átvállalásról, melyhez a szállítók hozzájárultak.

A felperes tévesen állítja, hogy a felperes felszámolásának megindulása után már nem volt jogszabályi lehetősége arra, hogy a 2011. márciusi megállapodás szerinti tartozások átvállalásához a jogosultak hozzájáruljanak, és azokat az alperes kiegyenlíthesse. Álláspontja szerint a Cstv. a felszámolás alatt álló adós vagyonának a felhasználását korlátozza, a szállítói tartozások kiegyenlítése azonban nem a felperes, hanem az alperes vagyonából történt.

A tartozásátvállalás a felperes felszámolásának megindulása előtt jött létre, a felszámolás az abban foglaltak teljesítését nem zárja ki.

Álláspontja szerint jogkérdés annak eldöntése, hogy a felperes igényt tarthat-e a keresetben megjelölt összeg megfizetésére, ezért szakértő kirendelése szükségtelen.

Utalt arra is, a kereset elutasításának azért is helye van, mert a felperes nem bizonyította, hogy az általa állított szerződésszegés folytán a kereseti előadás szerinti kár érte volna.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az ítélet indokolásában rögzítette, nem volt vitás a perben, hogy a tartozásátvállalásra a Ptk.332.§-ában szabályozott érvényes szerződés jött létre a felek között. A kérdés az volt, hogy ennek alapján a felperes felszámolásának kezdő időpontját követően az alperes joghatályosan teljesíthette-e a megállapodás szerinti kötelezettségeit a felperesi szállítókkal szemben, vagy sem.

A Cstv. 3.§ (1) bekezdés e) pontjára, 4.§ (1) bekezdésére, 34.§ (2) bekezdésére és 38.§ (3) bekezdésére hivatkozással - figyelemmel a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 22-33.§-aira és 1. számú mellékletére - megállapította, hogy az adós kötelezettségei nem tartoznak sem a befektetett eszközök, sem a forgóeszközök közé, a mérlegben nem az aktívák, hanem a kötelezettségek - passzívák - között kerülnek kimutatásra. Az adós felszámolás hatálya alá eső vagyonába csak az eszközök oldalon szereplő befektetett eszközök és forgóeszközök tartoznak. Értelemszerűen a Cstv. 38.§ (3) bekezdése csak a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet tartozásainak, kötelezettségeinek a felszámolás körébe tartozó vagyonból történő kielégítésére irányadók, és nem teszik kizárttá, hogy az adós kötelezettségei tartozásátvállalás eredményeként, akár a felszámolás kezdő időpontját követően is, az adós gazdálkodó szervezetről a tartozást átvállaló személyre szálljanak át és

általára nyerjenek kielégítést, ily módon csökkentve az adóssal szemben érvényesített követeléseket.

Nem volt tehát jogszabályi akadálya annak, hogy az alperes a felperes felszámolása kezdő időpontja után is teljesítse a nem vitásan érvényes tartozásátvállalási szerződésben vállalt kötelezettségeit. A kereset elbírálása körében ezért nincs jogi jelentősége annak, hogy a jogosulti hozzájárulás megadására, illetve a tartozás kiegyenlítésére a felszámolás kezdő időpontja előtt, vagy azt követően került sor.

Az alperes igazolta a jogosulti hozzájárulások megadását, és ezzel - ennek időpontjától függetlenül - alanyváltozás következett be a jogviszonyban, így e tartozások megfizetésére a felperes az alperessel szemben már nem tarthat igényt.

A felperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy mely kötelezettségei nem szálltak át az alperesre, illetve az átvállalt, de át nem szállt tartozások közül az alperes részéről milyen összegű tartozások kiegyenlítésére nem került sor, és erre tekintettel megállapítható-e, hogy a tartozásátvállalási megállapodás megszegése miatt a felperest kár érte, ha igen, milyen összegű. A felperes azonban az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének - bírói felhívás ellenére - nem tett eleget.

A fellebbezésben kifogásolt egyéb körülményeket - az ítéleti tényállás hiányos, iratellenes, a kötelezett oldalán bekövetkezett alanyváltozás időpontja - már nem vizsgálta, mert azoknak nem tulajdonított jogi jelentőséget.

A felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és - tartalmában - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával, a kereseti kérelmének megfelelően, az alperes marasztalását, valamint kötelezését a perköltség részére történő megfizetésére.

Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 3.§ (1) bekezdését, 4.§ (1) bekezdését, 27.§ (1) bekezdését, 34.§ (2) bekezdését, 38.§ (3) bekezdését, az 57-58.§-át, a számviteli törvény 22-23.§-át, a Ptk.300.§-át, 313.§-át, 318.§-át, 332.§-át, 339.§-át, a Pp.3.§ (1) bekezdését, 206.§ (1) bekezdését és 253.§-át.

A tényállás megállapítása körében állította, hogy a per során az alperes által becsatolt szállítói nyilatkozatok valódiságtartalma megkérdőjelezhető volt, és ezt az eljárás során folyamatosan vitatta, azok bizonyító erejének megdöntése érdekében könyszakértő kirendelését kérte. Az alperes nem bizonyította, hogy az átvállalt tartozásokat mikor, milyen összegben egyenlítette ki. Ezért kérte a Ptk. 300.§ (1) bekezdése, 313.§-a, 332.§ (1) bekezdése alapján az átvállalt és ki nem egyenlített összeg megfizetését. Álláspontja szerint az alperes nem vitatta

- a követelés összegét,

- azt, hogy a tartozásátvállaló megállapodás hatályosulása a felszámolás kezdő időpontja után történt,
- hogy a megállapodásban foglaltakat az általa vállalt határidőre nem teljesítette,
- hogy a tartozásátvállalásra ellenérték fejében került sor, amely ellenérték legalább az általa átvállalt tartozás összegével egyezik meg.

A Ptk.332.§ (1)-(2) bekezdéseire hivatkozva kifejtette, hogy a jogosult hozzájárulásának hiányában az adósnak kell teljesítenie a kötelezett felé, az alperes saját nevében, saját számlájára nem teljesíthet, mert a jogosulti hozzájárulások hiányában nem következett be a kötelezetti oldalon a jogutódlás.

A felszámolás kezdő időpontjára az esedékessé vált szállítói tartozás nem került át az alperes vagyonába, az a felperes vagyonát képezi passzívumként, ahogyan vagyonát képezi az alperessel szembeni, a tartozásátvállaló megállapodásban az alperes által közvetett módon elismert bónuszkövetelés is (aktívum), melynek ellenében, visszterhesen vállalta a szállítók kiegyenlítését.

Hivatkozott a BH2001.439 és BH2007.342. számú eseti döntésekben kifejtett álláspontra, mely szerint a felszámolás kezdő időpontja után csak a Cstv. által szabályozott eljárási rend szerint juthatnak az adós hitelezői kielégítéshez. Ez a vagyon jelen esetben az alperes által 2011. május 9. napjáig megfizetni vállalt követeléssel egyenértékű, melyet a felperes követel a perben. Az alperes kötelezettségvállalása ebben az időpontban esedékessé és lejárttá vált, s miután az alperes megszegte a szerződést, késedelembe esett. A felszámolás megindulása után beszerzett nyilatkozatok már nem teheték hatályossá a tartozásátvállaló megállapodást, mert az alperes ezt követően a felszámolási vagyon részét képező bónuszkövetelés terhére elégített ki az "f" kategóriába tartozó szállítói hitelezőket, megkerülve a Cstv. szabályait.

A felperes aktív vagyont követelt az alperessel szemben a perben, arra hivatkozva, hogy ha a kötelezett személyében a tartozásátvállalás alapján - a jogosult hozzájárulásának hiányában - nem következik be jogutódlás, akkor esedékességkor a tartozásátvállaló köteles a kötelezettet olyan helyzetbe hozni, hogy ezt teljesíthesse. A felszámolás megindulásával az adós valamennyi tartozása esedékessé vált. Tévedett ezért a bíróság, amikor az alperes szerződésszegése következtében a vele szemben esedékessé vált követelést nem minősítette aktív vagyonnak.

Az alperes kártérítési kötelezettsége azért áll fenn a Ptk. 318.§ és 339.§ szerint, mert a megállapodás 5.1. pontjában vállalt másodlagos kondíciók ellenértéke a tartozás összege, a vállalt határidőben nem került megfizetésre sem a szállítóknak, sem az adósnak.

Állította az ítéletek jogi- és ténybeli megalapozatlanságát. Részletesen kifejtette, hogy a másodfokú bíróság által megkívánt bizonyítás végrehajthatatlan.

Arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság a Cstv. 3.§ (1) bekezdés e) pontjára alapította az ítéletét, amelyre az elsőfokú bíróság nem hivatkozott, ugyanakkor a fellebbezésben kifogásolt körülményeket a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

Lényeges eljárási jogszabálysértésnek állította, hogy a bíróság a szakértői bizonyítási indítvány elutasításával elzárta a tényállás felderítésének lehetőségét.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását. Összefoglalta a felek eljárásban előadott érveit, álláspontja szerint a jogerős ítélet helyesen ítélte meg azok tartalmát.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy az, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem jogszabálysértő.

A Kúria álláspontja szerint a szerződés 4.1. és a 7.2. pontjában írtakat együttesen kell értelmezni. Eszerint az alperes vállalta egyrészt a szállítói hozzájáruló nyilatkozatok (kiegyenlítésről szóló nyilatkozatok) beszerzését, s hozzájárulás hiányában vállalta, hogy olyan helyzetbe hozza a franchise átvevőket, hogy a tartozásukat a szállítók felé teljesíthessék (4.1.). Másrészt a 7.2. pont szerint az alperes kötelezte magát, hogy ha a hozzájáruló nyilatkozatot adók követelése 405.000.000 Ft-nál kevesebb, "úgy a különbözetet a rendszergazda az elszámolást követő 15 napon belül közvetlenül megfizeti a hozzájárulást megtagadó szállítóknak."

E két pont egymásnak ellentmondó rendelkezést tartalmaz, hiszen lehetővé tette az alperesnek azt, hogy hozzájáruló nyilatkozat nélkül közvetlenül kifizesse a szállítókat. Aki tehát a tartozásátvállalásban hozzájárult, annak a továbbiakban az alperes lett az adósa, aki pedig nem járult hozzá, azt az alperesnek 15 napon belül ki kellett fizetnie. Maguk a felek tették tehát lehetővé a megállapodásukban azt, hogy a tartozásátvállaláshoz hozzá nem járuló hitelezők felé az alperes közvetlenül teljesítsen.

A franchise szerződés a szállítói tartozások tekintetében kezesi felelősséget telepített a rendszergazda alperesre, ez indokolhatta a fenti tartalmú szerződés létrejöttét.

Az alperes a felek közötti megállapodásban nem fizetési kötelezettséget vállalt a felperes irányába, hanem a 4.1. pont szerint kezesi felelőssége miatt vállalta át a franchise átvevők szállítók felé fennálló 405.000.000 Ft tartozását. Az 5.1. pont nem a tartozásátvállalás ellenértékét állapította meg, hanem a felek közötti jogviszony vitás részeinek a végleges lezárásaként,

az egyébként vitatott másodlagos kondíciók jogcímén fennálló követelésekről való lemondást tartalmazta. A megállapodásban nem vitásan a felek az egymással szembeni követeléseiket kívánták rendezni.

Az ügyben az alapvető jogkérdés az volt, hogy a felperes felszámolásának megindulása megváltoztatta-e a még nem teljesített megállapodás tekintetében a felek jogait és kötelezettségeit.

A Kúria szerződés értelmezése szerint, az alperes sem közvetlenül, sem közvetve nem vállalt a felperes felé fizetési kötelezettséget, hanem azt vállalta, hogy mint kezes - ahogyan a 4.1. pontban ki is emelte - a 405.000.000 Ft erejéig a franchise átvevők helyett teljesít a szállítók felé. (Kezesi felelőssége alapján egyébként is kötelezettsége lett volna ez, ha a főkötelezett nem teljesít.)

A jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy a Ptk. 332.§-a alapján a tartozásátvállalás a kötelem kötelezett pozíciójában eredményez alanyváltozást. Ebből következően, ha a tartozásátvállalásra irányuló szerződés érvényesen létrejött, akkor a régi kötelezettnek csak arra lehet igénye az új kötelezettel szemben, hogy a jogosultak hozzájárulását beszeresse, ameddig ugyanis ez nem történik meg, addig a jogosult a régi kötelezettel szemben léphet fel, s ilyen esetben a régi kötelezett az új kötelezettel szemben érvényesíthet igényt.

A jelen eljárás alapját képező tartozásátvállalást tartalmazó megállapodás, a felszámolás kezdő időpontjára, a felek által sem vitatottan, érvényesen létrejött. Az alperes a felperes felszámolásának befejezése előtt a perben igazolta a jogosultak hozzájárulásának megadását, s a per adatai alapján nem állt elő olyan helyzet, hogy a felperesnek kellett volna ténylegesen fizetnie a jogosultak részére. Mindezek alapján helytállóan állapította meg a jogerős ítélet azt, nincs jelentősége annak, hogy mikor került sor a jogosulti hozzájáruló nyilatkozatok megadására. Helytállóan emelte ki a jogerős ítélet, a felperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy mely kötelezettségei nem szálltak át - jogosulti hozzájárulás hiányában - az alperesre, és erre tekintettel milyen kár érte őt. A felperes azonban bírói felhívás ellenére - téves jogi álláspontja miatt - a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

A Kúria rámutat arra, hogy a felperes felszámolójának - amennyiben az alperes által csatolt jogosulti hozzájáruló nyilatkozatok és a hozzá bejelentett hitelezői követelések alapján azt észlelte volna, hogy az átszállt tartozás jogosultja fenntartja a felperessel szemben a hitelezői igényét - tisztáznia kellett volna a nyilvántartásba vett hitelezőkkel az ellentmondást. Ha a jogosult a tartozás átvállaláshoz adott hozzájáruló nyilatkozat ellenére fenntartotta volna a hitelezői igényét, akkor azt vitatott

igényként kellett volna a felszámolási eljárást lefolytató bírósághoz beterjesztenie.

A kifejtett indokokra tekintettel a jogerős ítélet helytállóan utasította el a felperes keresetét, ezért a Kúria azt a Pp.275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely az alperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel az elvégzett ügyvédi tevékenységre is. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59.§ (1) bekezdése, továbbá a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 15.§ (1) és (3) bekezdése alapján az alperes köteles az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2014. szeptember 16.

Dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr.Osztovits András s.k. bíró